

Ο Αύγουστος έννοούσεν διτά δέν θά-
πηλλάσσετο εύκόλως. 'Άλλ' ή συναί-
σθησις τού λάθους του και ή φιλία, τήν
όποιαν ἡρχισε γὰ αἰσθάνεται πρὸς τούς
ξένους του εἰλικρινή, τῷ ἐνέπνευσαν
τουλάχιστον λέξεις και υφος, ικανὰ νὰ
έξουαλύνουν τὴν ἀναρυμένην δυσκέ-
ρεταν :

— Τί νὰ σᾶς είπω! ὑπέλασε μετὰ τὸ
προειδοποιητικὸν «Χμ!» τοῦ Ἀντώνη
ἡ μακρυνὴ συγγένεια εἶνε ζῆτημα μᾶλ-
λον καρδίας, ἀγάπης, παρὰ δεσμῶν
αἵματος. Εἴμεθα τῷντι ἔξαδελφοι; Ή
ἱστορία ποῦ σᾶς ἔγραψα εἶνε ἀληθινή;
— Ας τὸ παραδεχθῶμεν και τελείνει.
Λοιπόν, ἡμποροῦσε νὰ εἴμεθα ἔξαδελφοι
και ἔγιναμεν πραγματικῶς ἀπὸ τὴν
κράτην ἡμέραν, μὲ τὴν κατ' ἔκλογήν
ἐκείνην συγγένειαν, τὴν ὄποιαν δημιουρ-
γεῖ ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια, δὲν εἶγ' ἔτσι;

— Βεβαιότατα! ἀπήντησεν ὁ Βλα-
δίμηρος και ή Μαρία-Σοφία.

— Τότε λοιπόν, ἔχησολύθησεν δ
Αύγουστος, ἀς μὴν
ἐρευνήσωμεν περισσό-
τερον. Τὸ κατ' ἐμέ,
Θὰ ἡσθανόμην ἀληθι-
νῆν λύπην, ἐὰν σᾶς

τρέψουα ποτὲ
νὰ μὲ φωνά-
ζετε ἀλλοιώ-
τικα παρὰ
«ἔξαδελφέ
μου».

— Καὶ τι-
μεῖς τὸ ίδιο.

— Λοιπὸν
... ἔξαδελφοι:
μετὰ η̄ ἄνευ
ἀποδείξεων.

— Σύμφωνοι... διότι, ἐπιτέλους, τὸ
πρίσωπον ποῦ σᾶς ἔδωσε τὰς πληροφο-
ρίας ἐκείνας δὲν θὰ εἴχε βέβαια κανένα
συμφέρον νὰ σᾶς πῆ φεύματα, εἰπεν δὲ
κ. Κορπανώφ. Μποροῦμε νὰ τὸ ίδομε;
— "Εγγοναίσου, ἔσυλλογίσθη ὁ Αύγου-
στος, κ' ἔγω τῷρα τὸ στέλγω νὰ εὔρῃ
τὸ μακαρίτη τὸ στρατηγό..."

Καὶ ἀπήντησε:
— Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει. Ήτο μία
γρηγά, ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μας, ποῦ ἀπέ-
θανε πρὸ καιροῦ.

Προφέρων και τὸ γένον τοῦτο φεῦδος,
ὁ Αύγουστος δὲν ἡμπόρεσε γὰ μὴν ἐρ-
θιάσῃ. 'Άλλ' ὁ Βλαδίμηρος δὲν ἐπρό-
σεξε και ὑπέλασε :

— Οὐλίγον μᾶς μέλει. 'Ως ἔξαδελ-
φον θὰ σᾶς παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς φί-
λους μας, σταν θὰ ἐλθετε γὰ μᾶς ἐπι-
σκεφθῆτε στὴ Βιρσόδιτσα.

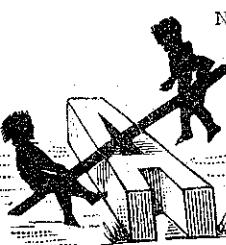
Οὕτω τὰ ζητήματα κάπως ἔκανον-
οιήσαν. Καὶ περάτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἀ-
ρίσεως τοῦ Κορπανώφ, ὁ Αύγουστος ἡμ-
πόρεσε γὰ κοιμηθῆ ἥσυχος.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΘΟΦΙΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΕΓΡΩΣΑ προχθές
εἰς μίαν ἐφη-
μερίδα κατί,
ποῦ μοῦ ἔκα-
με μεγάλην
ἐντύπωσιν.

— Εγας μικρὸς
λοιστρος, ἔνα
παιδάκι δώ-
δεκα ἔτῶν μὲ
συμπαθητικὴν
φυσιογνωμίαν και κατά-
μαρα μάτια, ἔκινδυνευσε γὰ πάθη ἀπὸ
... γιασεμιά.

Θὰ πῆτε: Καὶ τὶ σχέσιν ἔχει ἔνας
λοιστρος μὲ τὰ γιασεμιά; "Αν ἡτο του-
λάχιστον ἀνθοπάλης! Αὐτὸς εἶπα κ'
ἔγω εἰς τὴν ἀρχὴν και ἡπόρησα. 'Άλλ'
διταν ἔμαθα και τὰς λεπτομερείας τοῦ
παρ' ὀλίγον αὐτοῦ δυστυχήματος, η ἀ-
πορία μου ἔγινε σχεδὸν θαυμασμός.

Λοιπὸν γατί, ὁ λουστράκος αὐτός,
χωρὶς νὰ εἶνε ἀνθοπάλης, εἶχε σχέσιν
και μεγάλην σχέσιν, μὲ τὰ γιασεμιά.
Διότι ἀγαποῦσεν, ἐλάτρευε τὰ ἀνθη,
και ἀκόμη εἶχε φιλίαν μ' ἔνα μικρὸν ἀνθο-
πάλην. Ο ἀνθοπάλης—σπάνιον πράγ-
μα!—εἶχε και πακούτσια. Ο δὲ φι-
λανθῆ λοιστρος τοῦ τὰ ἔγυαλικε καθε
βράδυ, και ἐλάμβανεν ὡς ἀμοιβήν δύο-
τρία μάτσα γιασεμιά.

— Μὰ πῶς σοῦ συνέδη; τὸν ἡρώ-
τησεν ἐκεῖνος· μὴν εἶχες τίποτε μέσα
ετὸ δωμάτιο;

— Τί νὰ ἔχω; ἀπήντησεν ὁ μικρὸς
λοιστρος· τὰ γιασεμιά μου.

— Γιασεμιά;;; Ά, μ' αὐτὸς ἥταν!

— Μὰ πῶς; μπορεῖ νὰ πάθη κανεὶς
ἀπὸ γιασεμιά;

— Καὶ νὰ πεθάνῃ!

Καὶ ὁ φαρμακοποίος ἔξηγησεν εἰς
τὸν φιλανθῆ λοιστρον, ὅτι ἀμα κλεισθῆ
κανεὶς εἰς μικρὸν δωμάτιον μὲ πολὺ^ν
εὐδόθη ἀνθη, και μείνη μαζί των πολλὰς
δρας, κινδυνεύει νὰ δηλητηριασθῇ και
νάποθάνη. Η εὐωδία βυθίζει εἰς νάρ-
κην, και ἀν' ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἀνανεω-
θῇ ὡρὶ τοῦ δωματίου, εἰμπορεῖ νὰ
προξενήσῃ και θάνατον.

— Ό μικρὸς φιλανθῆ ἤκουσε τὴν ἔξη-
γησιν αὐτὴν σκεπτικός. Τὶ ἐπῆγε γὰ
πάθῃ!.. "Αν τὰ γιασεμιά ἵσαν περισσό-
τερα, η ἀν τὸ δωμάτιον ἡτο μικρότερον,
η ἀν δὲν ἔξεθύσαιεν ἵσως ὀλίγον ἀπὸ
τὸ παράθυρον, ποὺδες ἔσει, τῷρα θὰ
ητο πεθαμένος!.. Θὰ τὸν εμβισκαν νε-
κρὸν ἐπάνω εἰς τὰ λουλούδια του. Χω-
ρὶς πόνους, χωρὶς ἀρρωστειες, χωρὶς
γιατρικά,—ετοι, μέσα εἰς μέθην εὐω-
δίας και εἰς ὅνειρα μπνου... Ωραῖος θά-
νατος, μὰ τὴν ἀλήθεια! Αὐτὸς ἐσκέφθη
και αὐτὸς ἐψιθύρισε φεύγων ἀπὸ τὸ φαρ-
μακεῖον:

— Ωραῖος θάνατος!

— Οιλίγον μᾶς μέλει. 'Ως τὰς παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς φί-
λους μας, σταν θὰ ἐλθετε γὰ μᾶς ἐπι-
σκεφθῆτε στὴ Βιρσόδιτσα.

Οὕτω τὰ ζητήματα κάπως ἔκανον-
οιήσαν. Καὶ περάτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἀ-
ρίσεως τοῦ Κορπανώφ, ὁ Αύγουστος ἡμ-
πόρεσε γὰ κοιμηθῆ ἥσυχος.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἐπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ἵσως θὰ προσέχῃ τῷρα νὰ μὴν κλείνε-
ται ετὴν καμαρούλα του μαζί των, και
ἵσως τὰφίνει ἔξω, εἰς τὸ παραθυρόν.

Διότι και ἀπὸ τὸν ὄφραιτερον θάνατον,
η ζωὴ βέβαια εἶνε πάντοτε ὄφραιτερα!..
Σᾶς δωπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΚΝΗΡΩΝ

[ΔΙΓΗΓΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

(Συνέχεια και τέλος οὐλ. 329.)

Ἐπιτέλους ἐδοχίμασε νὰ καλέσῃ ἐ-
κεῖνον, ο ὄποιος τὸν εἶχε φέρη. Ἐγονά-
τισσα και προστριχήη πρὸς τὸν Θεὸν
τὰ ἔστροπίσεν εἰς τὸ πτωχὸν του κρε-
βατάκι, εἰς τὸ μαζιλάρι του,—ἄν εἶχε,
— και ἔχων τὸ προσωπάκι του μέσα
εἰς τὰ λευκὰ ἀνθάκια; διὰ νὰ αἰσθάνε-
ται τὴν εὐωδίαν των και ποιμάνε-

ται οὐλόστατα τὸ μακρύ του νυκτικόν, ἀνε-
πάνετο ἐπάνω εἰς ἔνα μικρόν, λεπτὸν

και κάπως τριμένον χαλάκι, που ἡτο
ἔμπρες εἰς ἔνα κρεβάτι απλούστατον.

Αὐτὸς τὸ χαλάκι, μὲ τὰ ξεδαμιάν και
τριαντάφυλλα, ω, τὸ ἔγνωρίς καλά...

— Ανεκάθησε κ' ἔκυπταξε γύρω του ...

«Διεσκέλισε τὸν ἔξωστην...» Σελ. 337 στ. α'.

Ναι, ητο καμαρούλα του, η ἐπὶ τῆς
νὰ είμαι αἰώνιας λαμπαργός, όχνηρός,
ἄχρηστος. Λυπήσου με, θεέ μου, και
βοήθησε με!

— Επερίμενεν ὀλίγας στιγμάς, νὰ
ιδῃ τὸ παράδειγμά της. Δὲν θέλω

τὸ παράδειγμά της. Δὲν θέλω
γηῆς... Απέναντι του, τὸ φῶς τῆς
έλευσινε τὸ παράθυρον. Και εἰς τὰ
γυαλιά ἔστιλον μερικαὶ σταγόνες βρο-
χῆς.

— Βρέχει; Τὰ μάγια ἐλύθησαν!
Είμαι οτὸ σπίτι μας! οτὸ σπιτάκι μας!
... Εσώθηκα! Ο θεός των Οκνηρῶν
εἰςκουσε τὴν προσευχή μου και μὲ
ξανάστειλες τους γονεῖς μου! Ήσσος θὰ
έφαντο. και τίποτε δὲν ἐτάρασσε
τὴν ἀνυπόφορον σιωπήν.

— Καμπία ἀπάντησις!... Είμαι και
ταδικασμένος ἀμετακλήτως! ἐστέναξεν

ο δυστυχῆς Λελές. Καλὰ λοιπόν! κ'
ἔγω θὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ξέρω
καλά, διτὶ επάνω εἰς τὰ λουλούδια του.

Χωρὶς πόνους, χωρὶς ἀρρωστειες,
χωρὶς γιατρικά,—ετοι, μέσα εἰς μέθην εὐω-
δίας και εἰς ὅνειρα μπνου... Ωραῖος θά-

νατος, μὰ τὴν ἀλήθεια! Αὐτὸς ἐσκέφθη
και αὐτὸς ἐψιθύρισε φεύγων ἀπὸ τὸ φαρ-
μακεῖον:

— Ωραῖος θάνατος!

— Οιλίγον μᾶς μέλει. 'Ως τὰς παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς φί-
λους μας, σταν θὰ ἐλθετε γὰ μᾶς ἐπι-
σκεφθῆτε στὴ Βιρσόδιτσα.

— Είμαι οτὸ σπίτι μας! οτὸ σπιτάκι μας!..

— Ποῦ είμαι; θὰ ἔλεγεν ίσως, ἐπω-
τρώθηκα! τὶ εύτυχία!

— Απὸ τὸ διπλανὸν δωμάτιον ἐφθανον
ἀσθενεῖς ἥχοι πιάνου. Η Λέλα, σηκω-
μένη ἥδη, ἐμελετούσεν ἔνα κουμάτι του
Σούμαν, ἔνα δύσκολο κ

